

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palldio Diacono. 312.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐσταθίου βασιλευμένους, καὶ ἀμειψαί
ἐαυτῷ τὴν προσσηροίαν βασιλεύοντος,
οἴχεται. τὴν γὰρ εἰπεῖν ἴσως ἔ
βίμης. ἢ γὰρ τῶν φιλαρέτων ἀνδρῶν
κοίμησις, ὡν εἰς τὸ αὐτὸς, τελευταίη
μὲν ἐστὶ τῶν λυπηρῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν
ἀγαθῶν. τὸ γὰρ τῶν ἀθλων πέρας,
ἀρχὴ τῶν στεφάνων καθεστῆκε.

Eustathio nomen esse grauiter & moleste
ferebat, ac nomen suum immutare cupie-
bat, hinc abscessit. Neque enim fortasse
dicere fas est, mortuus est. Nam proborū
virorum (quorum numerum ipse quoque
augebat) somnus, molestiarū quidem finis
est, bonorū autem initium. Siquidē cer-
taminū finis, coronarum principiū existit.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. πβ.

Palladio Diacono. 312.

Ἐχθρὰ πῆ ψυχῆ μου ὑπερρεπῆς, ὦ
φίλε, εἰς τὸ πτεῦναι μὲν τοῖς μεγί-
στοις καπορθώμασι, ἀπιτῆν δὲ τοῖς
μεγάλοις ἀμαρτήμασι. διὸ καὶ τῆς
σκῆνας μὲν διηγουμένους ἐπαυῶ. τῆς
δὲ ταῦτα, εἰ μὲν δυνάμει, ὑπερ-
μῆζω. εἰ δὲ μὴ, τῷ στυγνάζειν ἀνα-
τέλλω. εἰ ποῖναι καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀρ-
ρήκταί τινα χεῖρ σου ῥητορεύσαντα ἐπέ-
φύμισα, μὴ ἐμοὶ χάριν ἴδω, ἀλλὰ τῷ
θεῷ τῷ ποιῶντι μοι παραίρεσιν χα-
ρισιαμύθη. καὶ σωρῶ σκῆνον, δι' ὧν
σπαρῆς, ἐλέγχων. ἔγω γὰρ ἐγὼ χά-
ριν εἶσομαι, εἰ μὴ ἐλεγχόμην ὑπὸ
σου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας τὸ λό-
γον ποιησάμενος.

Ea quodammodo animi propensione
sum, o amice, ut maximis quidem virtuti-
bus fidem adhibeam, ingentibus autem
peccatis abrogem. Ex quo efficitur, ut eos,
qui illa commemorant, laudibus afficiam,
iis autem, qui hæc narrant, si possum, si-
lentium indicam, sin minus, tristem vultū
preferendo eos reprimam. Quamobrem,
si hosti quoque tuo, qui infanda quædam
aduersum te prolocutus fuerat, os ob-
struxi, ne mihi, sed Deo, qui mihi hanc a-
nimi inductionem dedit, gratiam habeat:
que, ut illum, per ea quæ agis, coarguas,
enitere. Nam ita demum ego gratiam tibi
habiturus sum, si non tuæ, sed veritatis cau-
sa verba fecisse comperiar.

Λαμπητίῳ Διάκονῳ. πγ.

Lampetio Diacono. 313.

Ἰδί, ὦ σοφίας ἀυτοφύες ἀγαλμαῖς
ὅτι ὁ καλλίνικος τῶν ἑσραϊῶν βασιλεὺς,
ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἔπι-
δημίαν τῆδε ποιησάμενος, πᾶν τὸ ἀ-
μαρτάνον ὡς βάρβαρον χειρωσάμενος,
ὡς οἰκέον μετὰ τὴν νίκην ἄκτειρε.

Illud scito, o nativum sapientiæ simula-
crum, quod ille victoriæ pulchritudine
insignis cælorum rex, qui ob humani ge-
neris salutem huc venit, posteaquam id
omne, quod peccabat, tanquam barbarum
subegit, tum verò partam victoriam tan-
quam miserationi habuisse.

Πέτρῳ σχολαστικῷ. πδ.

Petro Scholastico. 314.

Ὁ μὴ μόνον τοῖς ἀδικουμένοις ἐπα-
μύων, ἀλλὰ καὶ ὅπως μηδ' εἰς ἀδικί-
αν παρεμυθόμενος, ἔπος ἔ μόνον ἀρ-
χὴν δραστήριος, ἀλλὰ καὶ νομοθέτης σο-
φὸς διχρῆς ἀν εἰη καλεῖσθαι. τὸ μὲν
τῇ ἀρχῇ δυνάμει, τὸ δὲ τῇ ψυχῇ
τῇ σωστικῇ ἀγαθότητι.

Qui non solum eos, quibus iniuria fit,
vlicificitur, sed etiam illud providet, ne quis
alium iniuria afficiat, hic non modò acris
ac fortis principis, verum etiam sapientis
Legislatoris nomen meretur: ut qui alte-
rum per imperij potentiam, alterum per
animi prudentiam conficiat.